

omenil Lujizo Pesjakovo in Pavlino Pajkovo, zaslužila bi tudi Márica, da se imenuje. Saj je glede kvalitete svojih spisov vsaj istovredna z omenjenima dvema, zlasti pa še od nje mnogo pričakujemo, ker je marljiva in se uči.

Omenivši Tavčarja, Kersnika i. dr. se spominja tudi slovenske »moderne«: »Od r. 1895. objavljajo se u mladých spisovatelů silné naturalisticki proudi. Najvíce vynikají v »Ljublj. Zvonu« Radosl. Murnik, ostrý a důvtipný satirik, Karol Dolenc a Fran Govékar, jehož román »V krvi« (1896) vzbudil silnou polemiku proti »novostrujarům, jimž se však již nyní musí přiznati, že piší stkvělym (sijajnim) slohem«.

O »Dom in Svetu« pravi, da se v njem pridno neguje pesništvo z nabožno-moralno in didaktično tendenco; med njegovimi pesniki bi bilo treba omeniti tudi Hribarja. — Končno govori Murko še o dramatični in znanstveni literaturi.

Z veseljem moram konstatovati, da je dr. Murko sijajno rešil svojo nalogo. Za to nam jamči že njegovo ime; Murko je literaren historik v najidealnejšem pomenu besede, ki zna pisati tako, da zbudi v vsakem zanimanje; on pozna temeljito vse slovanske in nemško literaturo, kar je že večkrat in z večjimi deli dokazal. Njegovi članki v »Slovníku Naučnem« so velezanimivi, jedrnatí in pregledni. Bratom Čehom je naslikal naše kulturno in duševno življenje tako, da smemo biti zadovoljni. Zato je izvestno povsem upravičeno, da sem navel o glavnih pisateljih njegovo sodbo, ki bode marsikoga zanimala, komur »Slovník« sam ne pride v roke.

Dr. Murko je torej podal Čehom pregled slovenske literarne zgodovine; dobimo li tudi mi kdaj od njega zgodovino slovenskega slovstva?!

Dr. Vidic.

»Prosvjeta«, ki izhaja v Zagrebu, in katero smo v našem listu že večkrat priporočali, je prinesla v svojem VI. letniku za Slovence zelo zanimivo zgodovinsko študijo Ban Ivan Vitovac (sp. E. Luszowsky). Prav toplo jo priporočamo našemu naraščaju zgodovinarjev, ki je začel vendar »tandem aliquando« krepko nastopati. Gospodu pisatelju pa moramo očitati, da se ni potrudil ter poiskal slovenskih imen za Ossiach, Gurk, Radmannsdorf, Sann, Montpreis, Rohatsch itd., da ne govorim o Sannecku, Wallenburgu, Herbergu, Königbergu itd., ki imajo tudi slovenska, čeprav manj znana imena. — V istem letniku je priobčil Fr. S. Kuhač za primorske Slovence zanimivo študijo o italijanskem glasbeniku Tartiniju (* v Piranu 1092, † 1770), ki je sprejemal v svoje skladbe hrvaške narodne napeve, samo da jih je prilagodil in priredil po zahtevah italijanske glasbe, ne da bi s tem plagijate delal. Znano je, da je Kuhač nekaj enakega v Haydnovih skladbah dokazal.

Mislim pokojnicama hrvatskim pedagogizima i učiteljima. Sveska prva. Spjevao Ljudevit Varjačić. Dio čistoga prihoda namijenjen je spomeniku Ivana Filipovića. U Varaždinu. Troškom i nakladom pisca. 1898. 12° 60 str. Cijena 30 novč.

Listnica uredništva. B: »Zvon« je objavil zadnjič nekaj Vaših dekadentnih pesmi, ker bje v njih prava in nežna lirska žila. Ker ste nam spet poslali nekaj stvari v tem »modernem« žanru, naj Vam pojasnimo svoje stališče glede te naj-novejše lirske oblike! Najradikalnejši dekadentje se ne brigajo ne za metrum, ne za stik. Tako smo čitali lani v češkem časopisu »Naše doba«, in dr. Förster je v našem listu objavil temeljit essay o dekadenci. V formalnem oziru je po našem mnenju dekadenca nekaka reakcija proti puhlemu formalizmu, ki je gledal